Натисніть тут, щоб

купити книгу на сайті

або замовляйте за телефоном:

(0352) 51-97-97, (067) 350-18-70,

(066) 727-17-62

Міські казки дуже зайняті.
Вони цілими днями катаються
у трамваях, на велосипедах,
дивляться телевізор,
рятують Діда Мороза,
грають у комп'ютерні ігри
або слухають, як у місті Закутаньки
співають вітрячки.

Стрибаюче місто

ив у місті будинок. Не хмарочос, але й не маленький. Прокидався будинок рано-вранці — коли всі ще спали. Його будив трамвай. Він проїжджав мимо, навпроти дверей на хвилинку зупинявся — дзень-дзень! — вітався і котився далі.

Будинок струшував рештки сну і дивився на схід, бо понад усе любив спостерігати, як сходить сонце.

Але йому здавалося, що будинок, який стоїть попереду, зустрічає сонце першим. Він навіть уночі прокидався, думаючи про це. Адже йому самому так хотілося першим побачити перший сонячний промінь!

І якось, коли всі спали, будинок узяв і стрибнув на півметра вперед — ближче до сонця. Першим це помітив трамвай. Він зупинився, щоб привітатися, та двері будинку чомусь виявились трохи попереду, ніж завжди. Але трамваю ніколи було розмірковувати — квапився до пасажирів. Подумав, що це він помилився, і покотився далі.

А люди, заклопотані усілякими справами, нічого не помітили. Бо вони не звикли дивитися на будинок і вітатися з ним.

Будинкові сподобалося стрибати. Наступної ночі він стрибнув ще на півметра вперед.

Це вже помітили й мешканці будинку. Вони спочатку злякалися, бо подумали, що то землетрус зрушив його з місця. Але радіо нічого не повідомляло про землетруси. І телевізор — теж. Тоді люди почали придивлятися і прислухатися…

Проте вночі, коли бешкетник знову стрибнув, усі спали. Лише у будинку навпроти в одній квартирі біля вікна сиділа дівчинка і мріяла: “От якби …” Саме тієї миті сусідній будинок і стрибнув.

— Мамо, мамо, а сусідній будинок уміє стрибати! — розбудила вона маму.

Та мама їй не повірила і лише сказала:

— Лягай спати, доню…

А вранці мешканці незвичайного будинку побачили, що він ще трохи перемістився на схід. Тому ввечері всі знову намагалися щось запримітити чи почути. І дехто таки не заснув. Нарешті люди зрозуміли, що їхній будинок уміє стрибати!

І страшенно запишалися. Бо з усіх-усюд поприїжджали фотокореспонденти і телерепортери, знімали на камеру і показували по телевізору дивовижний будинок, а разом з ним — і його мешканців.

Будинок стрибав щоночі, доки не порівнявся з будинком, що раніше стояв попереду. Та за ним… були інші будинки! Це так його вразило, що

наступної ночі він навіть забув стрибнути. Але ж він мріяв першим побачити перший сонячний промінь! Тож… Знову пострибав на схід.

А тому будинкові, котрого він обігнав, теж закортіло стрибнути. Бо не міг змиритися, що хтось його випередив. Він і стрибнув. І його теж показали по телевізору.

Що сталося потім? Усі будинки в тому місті навчилися стрибати. Навіть ті, у яких від старості скрипіли сходи. І ціле місто вирушило у мандрівку. Це дуже сподобалося його жителям. Адже так зручно подорожувати, не виходячи зі своєї квартири!

…Ти бачив місто, яке стрибає на схід, до сонця? Якщо зустрінешся із ним, то передай від мене привіт. Я колись жила в ньому. У місті дитинства. У місті, де все можливе, де навіть будинки уміють стрибати.